

סמל פלנטר אופיר

2146057

בן רות ואריה

נולד ב- כ"ז באייר תשי"ב 22.5.1952

התגייס לצה"ל בנובמבר 1971

שרת בסיירת אגוז

נפל ב- י' בתשרי תשל"ד 6.10.1973

בעת מילוי תפקידו.

אופיר פלנטר,

אופיר, בן רות ואריה, נולד ביום כ"ז באייר תשי"ב (22.5.1952) בקרית ביאליק. הוא למד בבית-הספר היסודי על-שם חיים-נחמן ביאליק והמשיך בלימודים על-יסודיים בבית-הספר התיכון-מקצועי "אורט" בקרית ביאליק, במגמה של מכשירנות, ובקיץ 1971 עמד בהצלחה בבחינות הגמר. אופיר היה ילד עירני ועליז. משחר ילדותו ניכר בצחוקו החביב ובטוב לבו. בגן הילדים התבונן בסקרנות ובעניין בכל דבר, ובבית-הספר היסודי הצטיין כתלמיד שקדן ותאב-דעת. הוא היה חביב על מוריו ואהוב על חבריו ללימודים. כתום שמונה שנות לימודים, התקבל לבית-הספר המקצועי "אורט", שאליו נשא עיניו. כבר בשנת הלימודים הראשונה ניכר אצלו כישרון לא-רגיל ללימודים העיוניים והמעשיים. סיפר על כך מנהל בית-הספר: "מבחירי תלמידי היה אופיר. הוא שימש אות ומופת באישיותו השקולה והאחראית, ביושר הליכותיו, בכישרונותיו הבולטים, בהתמדה ובמסירות, ומעל לכל - בחום ובעדינות שהקרין סביבו". בשנת לימודיו השנייה נשלח אופיר כנציג בית-ספרו לתחרות שרטוט ארצית. "גם הפעם לא איכזב", סיפרו חבריו וציינו כיצד זכה במקום השני והיה הבולט בין חמישים נציגים שבאו שמה מכל רחבי הארץ. לסיום לימודיו תכנן כעבודת-גמר מעלית משוכללת, שזכתה לשבחים ולדברי הלל. תמונת המעלית התפרסמה בשעתה באחד העיתונים היומיים. תחביבו העיקרי של אופיר היה תיקון מכשירים עדינים, כגון מכשירי האזנה, מקלטי רדיו ושעונים. סיפרה אמו: "שעות ארוכות ישב אופיר בחדרו ועסק באלמנטים חשמליים ובמכשירים למיניהם". הוא ניגן בתזמורת של מועצת קרית ביאליק, והצטיין בכישרונו המוסיקלי ובכושר הארגון שלו. נער חברותי היה אופיר, וחבריו מדברים עליו כאילו עודנו חי ויושב ביניהם, "כי איך אפשר להאמין שאופיר איננו? הפצע פתוח... אנו זוכרים את הבדיחות האופייניות לו, את תנועותיו המצחיקות, את הטפיחות על הכתף, את המילים הטובות שאמר לנו". הוא נהג לצאת אתם לטיולים ברחבי הארץ, בילה אתם במסיבות וסייע להם בעצה נאמנה. מיכה, אחד מחבריו, נזכר בצלילי החצוצרה של אופיר, בבלורית השחורה שהתבדרה על מצחו, בקומתו החסונה ובקסמו האישי. "ההתלהבות והמסירות ציינו את כל מעשיו של אופיר", סיפר. הוא היה בן מסור להוריו ואח אוהב לאחיו יעקב ועודד. שעות רבות בילה בחיק משפחתו והיה להם מקור גאווה ושמחה רבה. אופיר גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1971 והוצב לחיל החימוש. חרף הקשיים הפיזיים והמרחק מבית הוריו לא התלונן ולא בא בטענות. הוא שירת כמכשירן בפלוגת שדה ובסתיו של שנת 1972 הוצב כמכשירן בסיירת "אגוז". סיפרו הוריו: "אופיר שב הביתה וסיפר שמצא את מקומו בסיירת. למרות הקשיים, לא היסס. עבורנו הייתה הידיעה מקור לדאגה מתמדת. אך כששב אופיר אלינו לחופשה קצרה, וחיוך של זהב על שפתיו, נרגענו, ולו לשעה קלה". ביחידתו נודע אופיר כמכשירן מעולה וחייל מסור. הוא ביצע את כל המשימות שהוטלו עליו בלא דופי ולא חסך תנומה מעיניו כדי להקל את מלאכת ידידיו ליחידה. עוד בתקופת שירות החובה הרבה לחשוב על העתיד. הוא שאף ללמוד במסגרת אקדמית, וגם קיווה לצאת לטיול לחוץ-לארץ. יומיים לפני פרוץ הקרבות התקשר לבית הוריו ואיחל לבני הבית גמר חתימה טובה. סיפרה אמו: "זו הייתה אמורה להיות השבת האחרונה שלו עם החברה בסיירת, ולכן החליט להישאר אתם, ולחזור ביום ראשון לשרת באחד הבסיסים באיזור חיפה". במלחמת יום-הכיפורים השתתף בקרבות שניטשו ברמת הגולן. ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973) נפגע אופיר ונהרג בהפגזה ארטילרית כבדה ליד קוניטרה שברמת הגולן. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בחיפה. השאיר אחריו הורים ושני אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל. במכתב תנחומים להורים השכולים כתב מפקד היחידה: "אופיר שירת ביחידתי כמכשירן בפלוגה מבצעית, ומרבית הזמן נמצא בקווים הקדמיים. במשך שירותו ביחידה עבר כל אותם רגעים קשים שמלווים שהייה ממושכת בתנאי לחץ. הוא עשה עבודה מסורה ואחראית, שבלעדיה אין האמצעים העומדים לרשות הפלוגה תקינים ופועלים כראוי. אופיר היה חייל שקט ומסודר, אהוד על חבריו ומפקדיו כאחד, ידע להקשיב ולעזור בכל".

הוריו של אופיר תרמו לזכרו ספר תורה לבית הכנסת של העדה הגרוזינית "צור שלום" בקרית ביאליק.

מקום מגוריו קרית ביאליק

קריית ביאליק היא עיר במחוז חיפה בישראל, אחת מהערים המרכיבות את אזור הקריות. בשנת 1950 הוכרזה קריית ביאליק כמועצה מקומית, ובשנת 1976 כעיר. למד בבית הספר היסודי על-שם חיים נחמן ביאליק, המשיך בלימודיו העל יסודיים בבית הספר התיכון המקצועי "אורט" שבקריה. תלדות בית הספר אורט קריית ביאליק ביה"ס התיכון בקרית ביאליק נוסד בשנת הלימודים תשכ"ו (ספטמבר 1965) בשותפות שבין עיריית קרית ביאליק ורשת אורט ישראל. להקמת ביה"ס קדמו מגעים, שהיו שותפים להם יהודה רוזנטל ז"ל, מהנדס באתא כורדני, תושב הקריה, שפרש לגמלאות, וראה כייעודו הקמת בית-ספר תיכון מקצועי עיוני בקריה, ומר צבי קרליער ז"ל, אז ראש המועצה המקומית בקרית ביאליק. היה רוזנטל וקרליער רצו לבנות ולהקים מן המסד מוסד חינוכי בקריה, שיחווה פתרון הן לתלמידים טובים, שלמדו עד אז במוסדות על יסודיים בסביבה, והן לתלמידים עולים, שזה מקרוב באו, והתגוררו בעור שלום וקרית שמריהו, שצורפו אז מוניציפלית לקרית ביאליק. כמו כן היה צריך למצוא פתרון לתלמידים הלשים, שלא מצאו את מקומם במסגרות החינוכיות השונות בקריה וסביבותיה. השתתף בתזמורת מועצת קריית ביאליק, וניגן על הצערה. ייצג את העיר בתחרות שירטוט והגיע למקום 2 מתוך 50. ב 6.10.73 נפגע אופיר ונהרג במהלך הפגזה ארסילרית כבדה ליד קוניטרה שברמת הגולן.

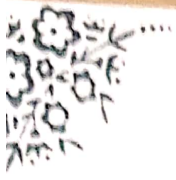

מקום מגוריו קרית ביאליק

קרית ביאליק היא עיר במחוז חיפה בישראל, אחת מהערים המרכיבות את אזור הקריות. בשנת 1950 הוכרה קרית ביאליק כמועצה מקומית, ובשנת 1976 כעיר. למד בבית הספר היסודי על-שם חיים נחמן ביאליק, המשיך בלימודיו העל יסודיים בבית הספר התיכון המקצועי "אורט" שבקריה. תלדות בית הספר אורט קרית ביאליק ביה"ס התיכון בקרית ביאליק נוסד בשנת הלימודים תשכ"ז (ספטמבר 1965) בשותפות שבין עיריית קרית ביאליק ורשות אורט ישראל. להקמת ביה"ס קדמו מגעים, שהיו שותפים להם יהודה רוזנטל ז"ל, מהנדס באתא טורדני, תושב הקריה, שפרש לגמלאות, וראה כייעודו הקמת בית-ספר תיכון מקצועי עיוני בקריה, ומר צבי קרליער ז"ל, אז ראש המועצה המקומית בקרית ביאליק. היה רוזנטל וקרליער רצו לבנות ולהקים מן המסד מוסד חינוכי בקריה, שיהווה פתרון הן לתלמידים טובים, שלמדו עד אז במוסדות על יסודיים בסביבה, והן לתלמידים עולים, שזו מקרוב באו, והתגוררו בצור שלום וקרית שמריהו, שצורפו אז מוניציפלית לקרית ביאליק. כמו כן היה צריך למצוא פתרון לתלמידים חלשים, שלא מצאו את מקומם במסגרות החינוכיות השונות בקריה וסביבותיה. השתתף בתזמורת מועצת קרית ביאליק, וניגן על חצוצרה. ייצג את העיר בתחרות שירטוט והגיע למקום 2 מתוך 50. ב 6.10.73 נפגע אופיר ונהרג במהלך הפגזה ארטילרית כבדה ליד קוניטרה שברמת הגולן.

בית הספר בו למד

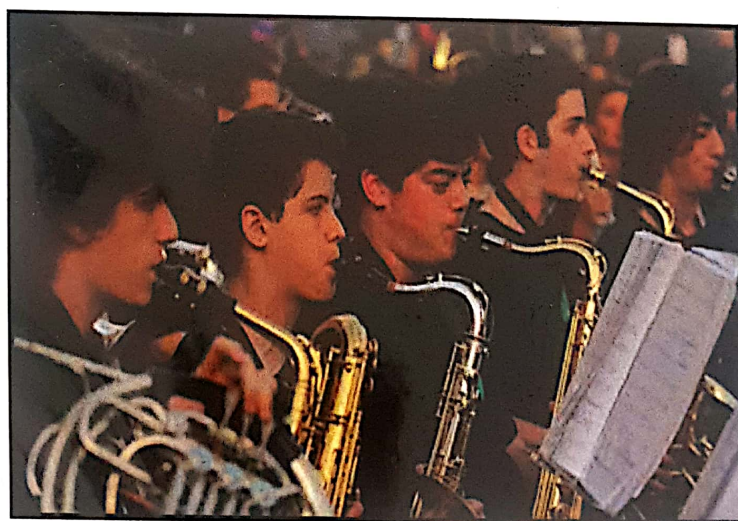
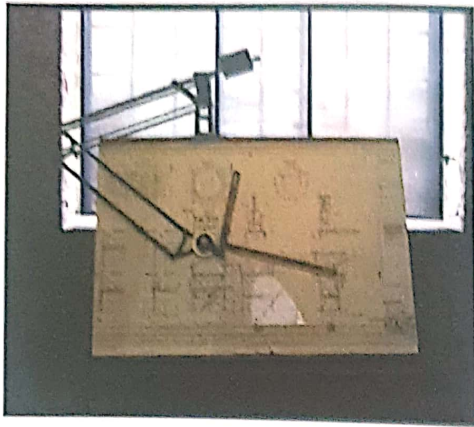
ביה"ס התיכון בקרית ביאליק נוסד בשנת הלימודים תשכ"ו (ספטמבר 1965) בשותפות, שבין עיריית קרית ביאליק ורשת אורט

ישראל. להקמת ביה"ס קדמו מגעים, שהיו שותפים להם יהודה רוזנטל ז"ל, מהנדס באתא כורזני, תושב הקריה, שפרש לגמלאות, וראה כייעודו הקמת בית-ספר תיכון מקצועי עיוני בקריה, ומר צבי קרלינר ז"ל, אז ראש המועצה המקומית בקרית ביאליק. ה"ה רוזנטל וקרלינר רצו לבנות ולהקים מן המסד מוסד חינוכי בקריה, שיהווה פתרון הן לתלמידים טובים, שלמדו עד אז במוסדות על יסודיים בסביבה, והן לתלמידים עולים, שזה מקרוב באו, והתגוררו בצור שלום וקרית שמריהו, שצורפו אז מוניציפלית לקרית ביאליק. כמו כן היה צריך למצוא פתרון לתלמידים חלשים, שלא מצאו את מקומם במסגרות החינוכיות השונות בקריה וסביבותיה.

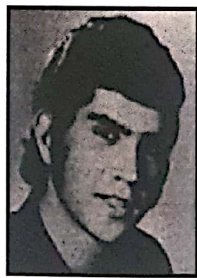
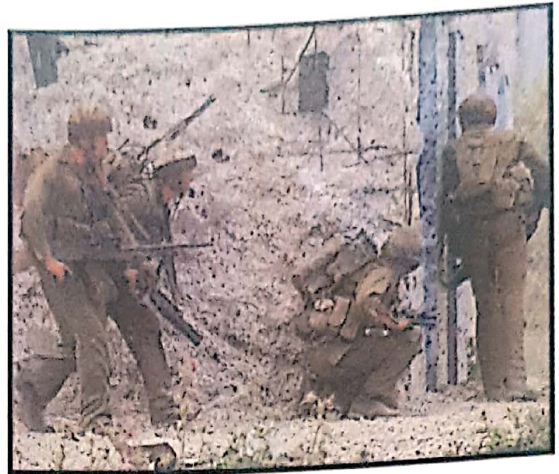
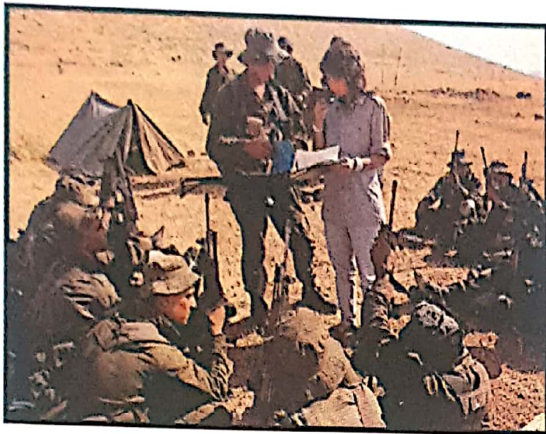
באשר לביצוע הרעיון היו מספר הצעות כגון: ההצעה – שביה"ס שיקום בקרית ביאליק, יהווה סניף של תיכון קרית חיים בניהולו של ד"ר כגן, כפי שבתי ספר אחרים באותה עת כגון עכו וקרית ים היוו סניפים שלו. רעיון זה נדחה על הסף על ידי מר קרלינר, שניחן בלוקאל פטריטיזם ובציפיית העתיד, כי רק בית ספר תיכון בקרית ביאליק יפתור את בעיות המקום. וכך נפלה ההחלטה להקים את ביה"ס התיכון בקרית ביאליק בשותפות עם אורט ישראל.

תחביביו של אופיר ז"ל

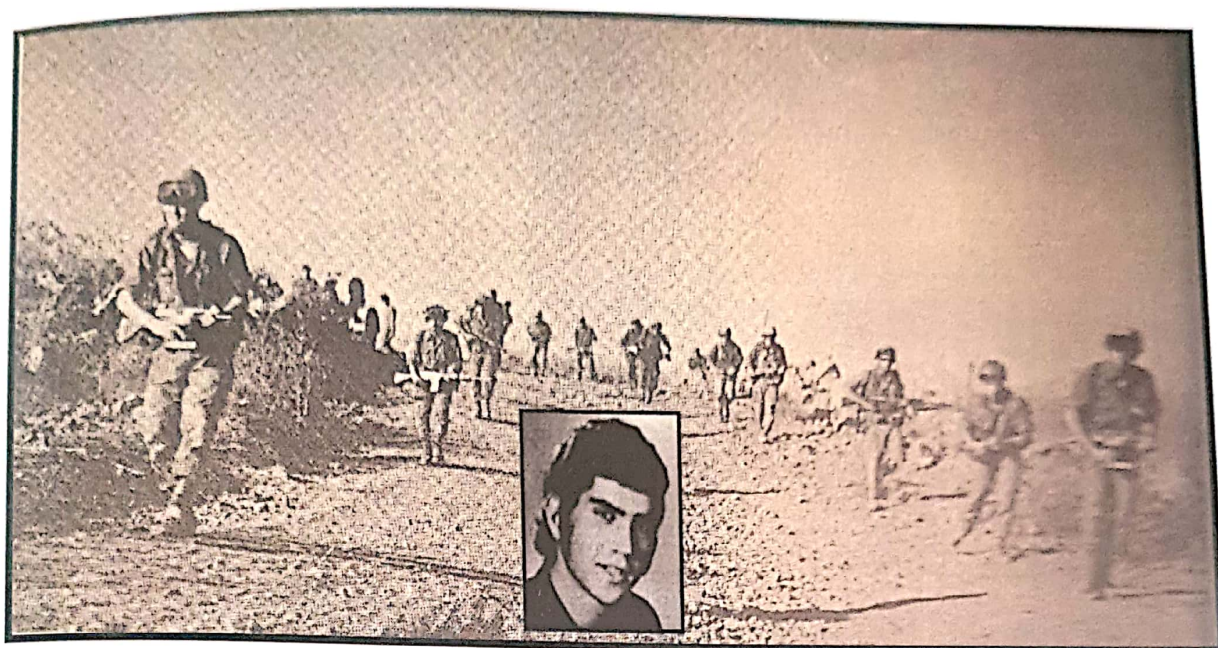

באימונים

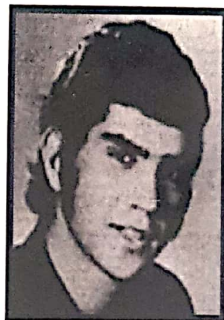
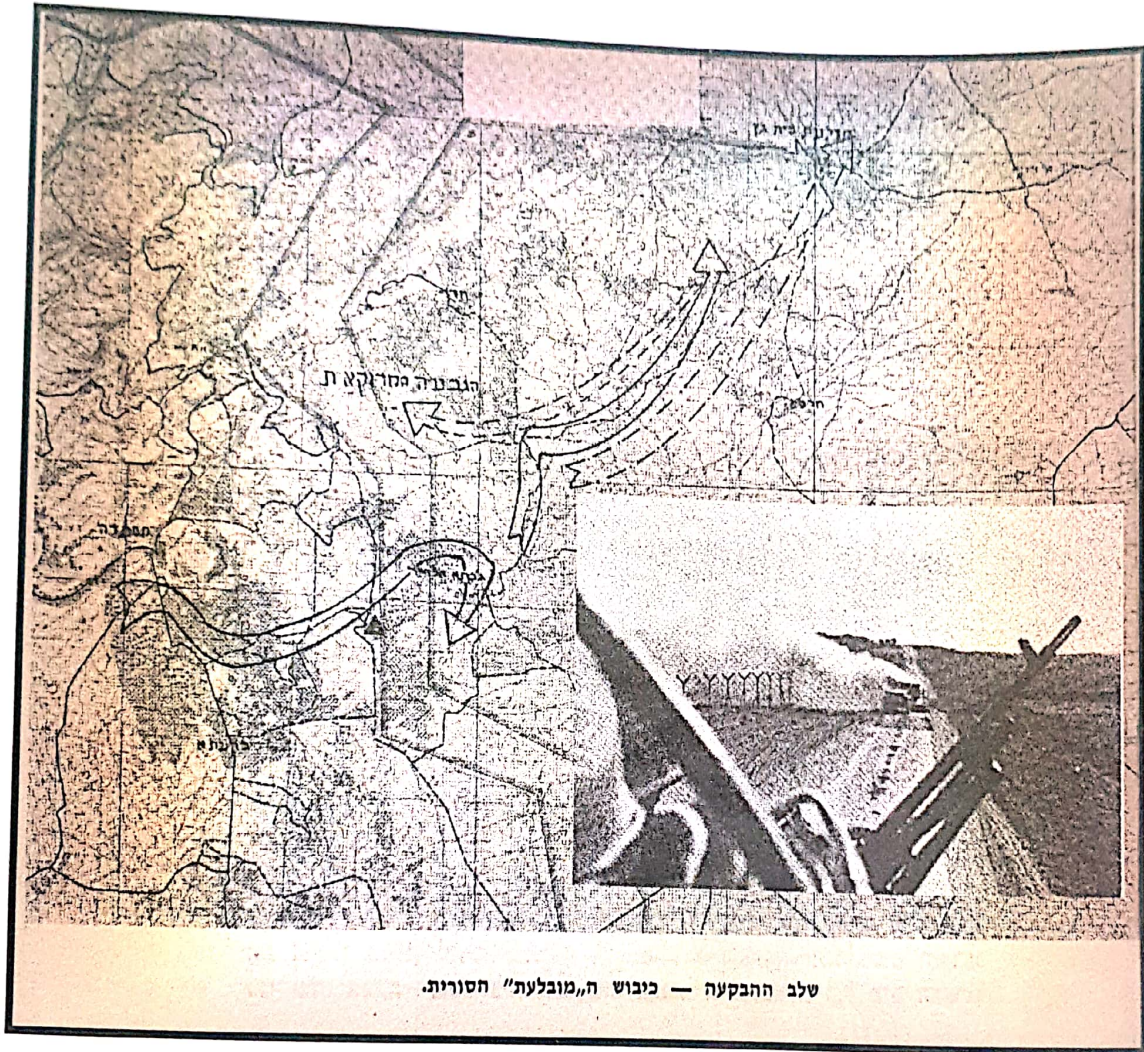
פלנטר אופיר ז"ל

חיילי אגוד בעת אימון

סיירת אגוז

אזור נפילתו בהפגזה הסורית במובלעת

מכתב הערכה ללוחמי סיירת אגוז

מאלוף פיקוד צפון

ש מ ר
א ר ש ר

מפקדת פקוד הצפון
האלוף לשכת
02/106/7 טל'
1238 מב
תשל"א אדר
1972 מרץ

מפקד יחידה 483

אורי ירידי !

לסכום כמה מהמבצעים שלכם עולה בי הדחף לכתוב

אליכם מספר מילים.

מפקדת הפקוד סומכת עליכם ורוצה להטיל עליכם מבצעים;

יחידות אחרות מחזרות אחריכם ושמהות לשתף אתכם פעולה; כל מי שפקד

עליכם במבצעים ועקב אחרי התנהגותכם - מלא התפעלות והערכה.

השבתי שמן הראוי שאבשיך ואתה חדעו זאת.

מרדכי גור, אלוף
אלוף פקוד הצפון

מג/וק

ש מ ר

על היחידה

צריף קטן, שנים שלושה ג'יפים מזוודים, מטסר נעליים אדומות וקומץ בחורים מתנדבים. אלה הור את ה"חוליה" הצפונית- אותה חוליה שהפכה ברבות הימים לסיירת פיקוד צפון. סיירת "אגוז".

תפקידי החוליה הסתכמו באבטחת המוביל הארצי ובסיוורים בודדים בגבול הצפון, אולם עם התגברות הפעילות החבלנית לאורך הגבול וגם התגברות הסכנה ביישובי הצפון כן רבו המשימות ומגוון הפעילויות שהוטלו על אותה יחידה שהלכה וגדלה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד ל"פלוגה".

לוחמים נוספים ומתנדבים רבים החלו למלא את השורות, ה"צעירים" הפכו ל"ותיקים" ומסורת לוחמים החלה להתגבש ביחידה.

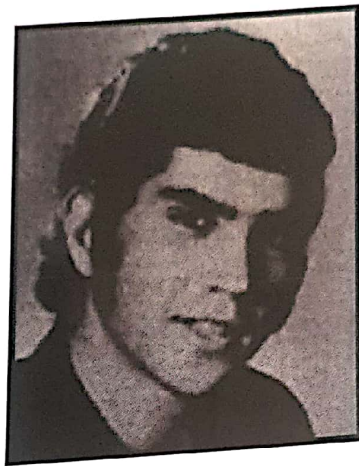
במלחמת ששת הימים השתפה היחידה בקרבות בגולן, עד כבוש קונטרה, ועם שוך הקרבות קבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון- ירדן סוריה ו- לבנון. עיקר פעולתה ועבודתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בן המלחמות. לא קלים היו החיים השגרתיים בסיירת עיקר פעולתה בין המלחמות, כאשר בחוץ בעורף הרגשת שלום ובטחון ואילו כאן מלחמה יום יומית עם החום והקור עם מחבלים וצבא אויב ולפעמים עם היצר- זה הקורא לך עזוב, לך למרכז השתעשע ראה כולם עושים כך. שם אין מלחמה אין מתח אין חששות אין חברים "נופלים".

היו שלא עמדו בזה וגשרו אך אלה שנשארו הם היו התוך, חרץ, והטעים, עם הקליפה הקשה של ה"אגוז". יחסי אחות וקשרי ידידות שהזמן לא יתירם נרקמו בין הלוחמים לבין עצמם ובינם לבין היחידה. קשרים שרק אנשי הסיירת יכלו להבינם ולהושם והם שהיוו את השלד שתמך וחיזק את ידיהם של הבחורים לעמוד בשגרה השוחקת של היי היום יום.

מארבים מארבים ומארבים. בלילות החום של עמק הירדן ולילות הכפור בהרמון. מאות מארבים ללא תוצאות ורק לעיתים התקלות. ובכל מארב אתה חייב להיות ערני, מתוח "אולי דווקא היום יבואו..." שגרת תעסוקה שרק בודדים יכלו לעמוד בה ונוסף לכך סיורי בוקר מתוחים, אבטחת עובדים ומודדים ברמת- הגולן, מרדפים אחר המחבלים בסבך גבול הלבנון, שרק חיילי היחידה הכירו את השבילים ואפשרויות התנועה בו, שגרה שרק לאחר תקופה יכולת לראות את תוצאותיה- 8 מחבלים במלכיה, 4 מחבלים מזרוע לקוניטרה, 5 מחבלים בסיור בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחבלים במרדף ליד חניתה ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פסגת החרמון בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בכך לא היה די- למרות אבידותיהם המשיכו המחבלים להציק ליישובי הצפון- ירי בזוקות על מנרה, אוטובוס הילדים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומארבים לרכב של רמת מגשימים. היו אירועים של יום ולכן היה הכרח להעתיק את המלחמה אל בסיסיהם במורדות הגלעד, בפתח- לנד ובכפרים שלאורך הגבול- לפגוע בהם בבתיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגבול ולהתבסס לאורכו.

כאן נקמת מסכת פעולות התגמול רבות ההעזה והקורבנות וכאן שוב הוכיחו חיילי הסיירת את יכולתם- פעולות מפורסמות כמו "עינתא", "כפר חמאם", "אל- חיאם", פשיטות משוריינות אל הפתח- לנד ואל דרום הליטני הן שיצרו את האמון והרגשת הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדיף לשלוח את חיילי הסיירת, הם בוודאי יצליחו, הם אינם מאבדים את דרכם, הם מגיעים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם כאשר לא הכול פועל לפי

פלנטר אופיר
1952-1973

